

Мәшһүр өзбək шаири Абдулла Арифов 1942-чи илда Гашига-Дәрја виләјәтин-дә андан олуб, 1963-чу илда В. И. Ленин адына Дашкәнд Довләт Университетини әзриәлиәстия фәкултәсини битириб.
«Удуглар» адым илк шәһәр китабы 1965-чи илда шәир олунуб, Өзбәкис-тан Ленин комсомолу мұдараты лауреаты олан шаир ондан арғы китабын мұал-лифидир. О. тәрнүә ила да мөшгә олур. Дәнгелини «Илаһи комедија» әсарини өзбәкчәдә чевирәдир.

Абдулла Арифов Азарбајчан адабиятынын Өзбәкистанда төбләги үчүн да чох иш көрүр.

АЗӘРБАЈЧАН

Р. Бейбудова

Илһам көһләнини сәјирт дөрд јана,
Тәпмәзән белә бир көзәл заманы.

Чүнки үрәкләрә нәгш етди дөврән
О достлуғ дејилән улу дастаны.

Көјләрә гәлдирыр «ғардашым» дејә
Бу күн Азәрбајчан Өзбәкстаны.

Сөјләсин мин иллик ағ сачлы тарих,
Һеч вахт сәрсылмајыб достлуғ иманы.

Биз өзбәк олмәздығ анламәсәјиды
Вағиф дилиндәки инчә мәнаны.

Достлуғ—сөвки кими чағлар дүғеудур,
Ашыр сәрһәдләри онун фәрманы.

Муғанна* ешгине бәнзәтмәк олар
Бабәкин гәлбиндән дашән түғјаны.

Һизәми шәриндән од-алов алаң
Навәји зәбт етди бүтүн Тураны.

Өзбәјин әлиндән дүшүбмү бир ән
Фүзули шәринин әлтүн диәвәни?

Биз ки көнлүмүздә јашатмағдаығ
Нәсимдән гәлан бөјүк иманы.

* Өзбәк халғ гәһрәмәни.

АБДУЛЛА АРИФОВ

Бизни көнлүмүзү әфсунләмышдыр,
Вағифин, Вурғунун сөз күлүстаны.

Сизинлә ингилаб сәнкәзләриндә
Биркә анламышығ јашы-јаманы.

Хәзәр гәдәһ олсун, чәки-чәм олсун,
Биз дә алғышлајағ белә дөврән.

Сәнинтәк оғнагығ тәпмағ чәтиндир,
Сән дә тәпәммәздән мәнтәк меймәни.

Әкәр бу дүнјәда олмәсәјидә,
Хәјәлан тапардым Азәрбајчаны.

ГӘРИБӘ АДАМ

О нә шәир иди, нә мәшһүр адам,
Анчәг дүнја илә бир иди дәрди.
О да һәмзи кими һәр сәһәр-ахшәм
Ишә тәләсәрдә, ишдән дөнәрдә.

Анларсы дүнјаны дәрндән-дөрин,
Пешимән дејилдә доғулдуғуна.
Бәзән сыхылса да үрәји, гәжин
О, фикир вермәзди һеч замән буна.

Нитг сөјләмәди гәбр үстүндә о,
Тојда да чәкиндә сағлығдан, тостан.
Әлүм—сон һәдәфә санмылан бир ох,
Доғум—сонә гәдәр кәриләк каман.

Һеч кәсдән һеч јердә јохду үмүсү,
Гәлбиндә бир дәрја далғаланарды.
Нәфсинин нөкәри, шөһрәт дәлиси
Белә кимсәләри ахмағ санарды.
Бир кимсә оунула сөвдалашмәди,
О да бир нәфәрә үрәк ачмады.
Нә мәнсәб, нә сәрвәт, нә шөһрәт, нә ад
Ону ејләмәди бир ән нәраһат.

Көзә дүртүлмәјән әди бир оттәк
Әмрү баша вурду бөјүк бир үрәк.

О һардан кәлмишди? Билмәди һеч кәс,
Дүнјадән сәссизчә өлүб кетди о.

Бу мөчүз дүнјанын тағазасына
Мәнчә бир дојунча күлүб кетди о.

ЧӘННӘТ (ЗАРАФАТ)

Кичик ғардашымы әјләндирмәкчүн
Нағыллар данышдым мән она бир күн
Ширин әфсанәли чәннәт бағындан—
Көвсәр чешмәсиндән, сүд булағындан,
«Ертәси вермәјиб фотә фурсәти
Деди:—Кәстәр мәнә сән о чәннәти.
На дејә биләрдим?
Бәрәдди көзүм,
Гурдугум тәләјә дүшүшдүм өзүм.
Нағылда дејилән чәннәт адына
Күллү бир бағчаны көстәрдим она.
Мән ону әлдатдым,
Дилләнди үрәк:
— Ону әјләндирди јалан чәннәтин.
Аммә бөјүкләрә нағыл демијәк,
Оилары әлдатмағ чәтиндән чәтин.

Өзбәкчәдән чевирәни
Б. ВАҲАБЗАДӘ.

